

Hooi

Hooi

door

Rein Adriaensen

Eerder verschenen boeken:

Het amulet van Siallagan	isbn:978-90-5974-265-9
Het goud voor de keizer	isbn:978-94-6206-348-8
Tranen om te overleven	isbn:978-38-5438-937-8
Het geheim van de zwarte pagode	isbn:978-94-1002-431-8
Dan ga ik even weg	isbn:978-94-0211-972-5
De Murphy symfonie	isbn:978-94-0213-060-7
Maarten	isbn:978-94-0213-784-2
Stuurloos	isbn:978-94-0214-938-8
De vlucht	isbn:978-94-0215-105-3
Verscholen vrienden	isbn:978-94-0215-760-4
Verwisseling	isbn:978-94-0216-969-0
Gedichten om bij stil te staan.	isbn:978-94-0218-660-4
De beslissing	isbn:978-94-0214-156-6

Schrijver: Rein Adriaensen

Cover: Rein Adriaensen

Isbn: 978-94-641-8721-2

Eindhoven 2021

Dank aan mijn vrouw Ella, die ondanks haar eigen problemen mij de tijd gaf dit boek te schrijven.

Namen van personen in dit boek zijn willekeurig gekozen.

Het mooie weer zoals het die ochtend begon is heel langzaam veranderd in een grauwe dag. Langzaam schoven wolken in en over elkaar waardoor grote donkere wolkpartijen ontstonden. Arie pakte zijn fiets uit de stalling en vond het jammer dat hij vanmorgen toen hij naar zijn vrijwilligers werk vertrok geen regenjas had meegenomen. Het duurde dan ook niet lang voordat de eerste regendruppels verschenen.

Oké hij woonde dan wel niet zover van het verpleeghuis, maar voldoende ver om behoorlijk nat te worden. Alsof het met bakken uit de hemel kwam zo snel ging het. Bijna thuis graaide hij de sleutel van de poort uit zijn broekzak. Sprong van de fiets en opende de poort. Plaatste zijn fiets onder de partytent en rende naar de achterdeur.

Eenmaal binnen was er maar één oplossing, snel naar boven en zich van de natte kleding ontdoen. Toen hij bij de deur naar de trap stond hoorde hij stemmen. Hij luisterde waar die vandaan kwamen en begreep al snel dat die van boven kwamen. Hij griste uit de onderste lade van het dressoir de sleutels van de benedendeuren. Hij had nog maar net de deur op slot gedaan toen hij de klink van het slot zag bewegen. Snel greep hij de klink aan zijn kant van de deur en hield die vast.

Een vrouwenstem riep: “Ik krijg de deur niet open.”

Waarna een andere vrouw liet weten terug naar boven te gaan. Arie begreep dat ze of via de achterzijde of de voorzijde het huis wilden verlaten. Hij rende naar de voordeur opende

die en ging in de deur opening staan. Hij hoorde dat het raam boven hem werd opengedaan.

Deed een stap naar voren zodat hij gezien werd. Meteen verdwenen de personen. Arie niet voor één gat te vangen sloot de deur en rende naar de achterkant.

Deed de poort op slot en bleef in het zicht staan. Twee vrouwen figuren zag hij. Die zich snel bukten. Hij liet de keukendeur voor wat hij was en rende weer naar de voorkant.

Toen hij de voordeur weer open had gedaan, zag hij één van de vrouwen tussen de struiken verdwijnen terwijl de ander er hinkend achteraan ging. Hij had geen zin om er achteraan te rennen en sloot de deur af. Niet wetend of er nog iemand was ontsloot hij de deur naar de trap en rende naar boven. Op een stapeltje lagen daar de spullen die ze mee hadden willen nemen. Met een zakdoek om zijn hand sloot hij de ramen aan zowel voor als achterkant. Ging naar beneden en belde de politie. Het duurde niet zolang of een politie auto stopte voor zijn huis. Hij liet de twee agenten, een vrouw en een man binnen. En vertelde wat hij had aangetroffen en wat zich had afgespeeld. De mannelijk agent was er behoorlijk nuchter onder de vrouwelijke pakte een kladblokje uit haar tas en begon te noteren. Arie vertelde hoe de beide inbrekers er uitzagen.

“Weet u zeker dat het twee vrouwen waren?” vroeg de man. Arie liet weten dat hij dan wel op een zekere leeftijd is maar nog steeds niet slechtiende was.

Als alles genoteerd is staat de mannelijke agent op, maar de vrouwelijke vraagt of ze even boven mag kijken. Ze gaat naar boven en blijft nogal een tijdje weg.

“Bent u zelf boven geweest?” vraagt ze Arie. Hij vertelt dat hij dat gedaan heeft maar niets heeft aangeraakt of hoogstens met een zakdoek om zijn hand.

“Oké, dan ga ik even bellen dan komen er zo mensen die even naar vingerafdrukken gaan kijken.” Ze staat op en geeft Arie

een hand. De andere agent staat op en loopt gewoon langs hem heen. Arie lacht.

“O ja en u ook een fijne dag en bedankt dat ook u zo snel hier wilde zijn.” De man zegt niets en gaat gewoon de deur uit. De vrouwelijke agent kijkt Arie aan en zegt: “Ik denk dat hij slecht geslapen heeft of..... ? O ja komt u morgen even laten we zeggen half tien aangifte doen.”

Binnen een uur stopt er een andere auto met twee mensen in witte pakken. Gewapend met ieder een lichtmetalen koffertje. Het duurt allemaal niet zo erg lang en dan zijn ook die mannen vertrokken.

Arie peinst de hele avond hoe ze binnen hebben kunnen komen. Dan schiet hem iets in zijn gedachten. Zijn huishoudelijke hulp die heeft een sleutel. Die zal toch niet?

De volgende ochtend meldt hij zich bij de balie in het politiebureau. Het gaat allemaal vlug de vrouwelijke agent ontvangt hem hartelijk en met een bekertje koffie is het zo gepiept. Een klein halfuurtje later wandelt hij het politiebureau weer uit. Omdat hij de koffie zo maar zo vond besluit hij om in de stad ergens op een terrasje een betere koffie te nuttigen.

Het is druk in de stad en zo sloft hij al een tijdje achter twee vrouwen van ongeveer zijn eigenleeftijd aan. Als hij hen gaat passeren spreekt de grootste van de twee hem aan.

“Meneer weet u hier in de buurt ook een winkel waar ze kantoor artikelen verkopen?” Arie stopt en zegt dat hij dat wel weet. Hij neemt ze een eindje verder mee en wijst ze naar een klein winkeltje.

“Succes dames.” en hij loopt meteen door. Een tiental meters verder is op de hoek een behoorlijk groot terras. In een hoek vlak bij de gevel is een tafeltje vrij en hij baant zich een weg tussen de andere tafeltjes met mensen. Lang wacht hoeft hij niet want een jonge dienstster komt meteen naar hem toe.

“Wat mag het zijn meneer?” vraagt ze lachend. Hij kijkt haar aan en besteld een cappuccino. Het lijkt alsof de cappuccino

al op hem stond te wachten want vrij vlot wordt de koffie voor hem neer gezet. Voorzichtig neemt hij een slokje en geniet meteen van de smaak.

Toch maar wat beter dan die automatenkoffie. Als hij om zich heen kijkt ziet hij de twee vrouwen. Zij hebben hem ook gezien, maar ook dat er nog plek is aan zijn tafeltje.

Ze komen meteen naar hem toe en vragen of ze plaats mogen nemen. Wat moet hij anders? Dus geeft hij toestemming en vraagt meteen of ze geslaagd zijn. Ook zij bestellen cappuccino en wachten geduldig af. "Niet bekend hier in de stad?" De kleinste kijkt hem aan en vertelt dat ze toch niet zo ver weg wonen. "Maar nu we hier toch zien De Gamma of Praxis is die hier ook in de buurt?" Arie kijkt hen aan.

"Nou dat is aan de noordkant in een soort meubelboulevard." Ze laat weten dat, dat een beetje lastig is want we zijn met de bus, en die stopt daar niet, of wel soms," de grootste aankijkend. Die vind het eigenlijk maar niets dat zij zo open is. Arie vertelt dat hij met de auto is en dat ze mee kunnen rijden. "Maar dan moeten jullie wel eerst met mij een stukje meelopen want ik hou niet van die parkeergarages."

"En hoe komen we dan daarna thuis?" vraagt de grootste. Arie vindt het wel grappig en zegt spontaan dat hij hen eventueel wel even thuis wil brengen als het niet het ver is.

"Ik ben Arie, dus zeg het maar." Langzaam steekt de grootste haar hand uit. "Ik ben Lenie en zij daar is mijn vriendin Annie. We wonen samen. Nee, we zijn geen potten als je dat soms meteen dacht." Arie lacht. "Ik heb toch niks gezegd?"

Trouwens dat moet iedereen voor zich zelf weten.

Ik zeg maar vrijheid blijheid.

Mijn idee? Jullie zien er trouwens helemaal niet naar uit."

Als de cappuccino op is besteld de grootste, Lenie dus nog een keer Cappuccino. U ook?" vraagt ze Arie aankijkend.

Als ook die cappuccino op is komt de juffrouw om af te rekenen. Ze zijn nog maar net bij het terras weg of het begint

te regenen. “Kom daar is de Bijenkorf daar kunnen we schuilen.”

Als ze vlakbij de Bijenkorf zijn houdt de regen op. Flink doorstappend lopen ze naar de auto van Arie.

De vrouwen zijn verrast van het type auto waarin ze mogen plaatsnemen.

“Nou zeg het maar waar willen jullie naar toe de Praxis of de Gamma?” zegt Arie. “Of eigenlijk wat willen jullie kopen.”

Annie neemt het voortouw en vertelt dat ze rolgordijnen willen. “Nou dan gaan we eerst maar naar de Praxis.” en Arie start de motor. Buiten om is het niet zo ver naar de winkels en dus zijn ze er sneller dan de vrouwen hadden gedacht. Met z'n drieën gaan ze de winkel in en zoeken ze datgene wat ze nodig hebben. Veel sneller dan voorzien zijn ze geslaagd.

Arie troont ze mee naar de auto en vraagt wat hij moet stellen voor hun huisadres. Lenie is er eigenlijk niet zo happig op maar Annie weet haar over te halen.

“Hoe had je anders willen gaan?” vraagt Arie nog, maar een echt antwoord krijgt hij niet. Voor Arie veel sneller dan verwacht staan ze voor het huis van de twee vrouwen. “En wie gaat die dingen monteren?” vraagt hij nadat ze uit zijn gestapt. Annie kijkt hem aan. “Zou jij dat voor mij willen doen? Ik ben niet zo handig. Ik weet niet wat Lenie wil.”

Na een flinke aarzeling hapt Lenie ook toe. Een afspraak is zo gemaakt en Arie beloofd op tijd op die dag aanwezig te zijn.

Omdat Arie in de trainingstijd zit voor de vierdaagse gaat hij een paar dagen later in de ochtend op pad. Twintig kilometer wil hij wandelen dus om zeven uur stapt hij de buitenlucht in. Het weer is goed al zijn er wat wolken aan de lucht. Maar als hij op een bosweg loopt voelt hij de eerste spetters.

Er is niets om te schuilen. Dus loopt hij eerst nog maar door maar dan wordt het toch te gortig. Onder een paar bomen met struiken blijft hij even staan. Vanaf zijn schuilplaats ziet hij een loods aan de overkant van een soort wei.

Oké het is dan wel omgeven door prikkeldraad maar het is niet zo ver en misschien kan hij daar beter schuilen. Voorzichtig springt hij over de draad maar voelt als hij neer komt dat zijn broek gescheurd is. Afijn tijd om op dat moment te kijken heeft hij niet dus rent hij naar de overkant. Onder een soort afdakje staat hij droog. Als de wind opsteekt wordt hij ook daar nat. Vlakbij aan zijn linkerkant is de deur dus probeert hij of hij naar binnen kan. Hij heeft geluk, de deur gaat gemakkelijk open. De loods is zo goed als leeg.

Aan de ene kant ligt een grote berg hooi en aan de andere kant staat een soort schuiver. Hij heeft de deur dicht gedaan omdat de wind op die deur staat. Even blijft hij staan maar, hij zou het liefste weer naar buiten gaan want er is een ondragelijke stank. Hij kan het niet thuis brengen wat voor een stank het is. Af en toe opent hij de deur en merkt dat het droog is geworden.

Snel sluit hij de deur achter zich en rent naar de overkant. Pas dan beseft hij dat hij vergeten heeft om naar zijn broek te kijken toen hij binnen was. Als hij naar zijn linkerpijp kijkt ziet hij een scheur van zeker twintig centimeter. Snel gaat hij op weg, terug naar huis. Als hij de straat in komt ziet hij zijn vriend Tonny, een man van zijn eigen leeftijd de straat aan de andere kant op de fiets verlaten. Binnen doet hij zijn natte kleding uit en droogt zich af. De broek kan hij wel weggooidie is zodanig stuk dat hij niet eens meer te repareren is.

De volgende ochtend is het weer prima en dus krijgt hij zin om nu maar eens terug te gaan naar de loods. Niet lopend maar op de fiets is hij al snel onderweg. Als hij bij de zelfde plek aankomt bergt hij zijn fiets onder de struiken op nadat hij hem eerst op slot heeft gedaan. Als hij weer over het prikkeldraad wil klimmen ziet hij nog een stukje stof van de broek aan de stekels zitten. Voorzichtig gaat hij door de draad helemaal naar beneden te drukken over de afrastering. Nu pas bemerkt hij dat het geen wei is maar dat hij tussen uitgeschoten maïsplantjes loopt.

Als hij bij de loods komt is het er stil. Voorzichtig loopt hij om de loods heen en ontdekt aan de achterkant een soort zitje met stoelen en een kleine tafel. Als hij helemaal rond gelopen is gaat hij opnieuw naar binnen. De stank komt hem tegemoet. Het slaat hem op zijn keel.

Zodat hij niet veel tijd heeft om lang in de loods te blijven. Even overweegt hij om met een riek die tegen een zijkant staat de hooiberg om te gooien. Het lijkt, schiet hem te binnen alsof er een dood dier onderligt. Hij gaat weer naar buiten en steekt weer over. Als hij over het prikkeldraad is en de fiets wil pakken hoort hij een auto naderen. Hij bukt zich en kruipt verder weg als hij hoort dat de auto stopt, weer rijdt en kennelijk keert. Hij blijft voorzichtig verscholen zitten. Dan is de auto opnieuw gestopt en hoort hij de portieren opengaan.

Er zijn kennelijk twee personen uitgestapt en aan de voetstappen te horen komen die dichterbij. Op nog geen afstand van een anderhalve meter ziet hij twee vrouwspersonen passeren. De eerste heeft een tas bij zich waarin zo te zien plasticzakken zitten. Dan voorzichtig de prikkeldraad indrukken en één voor één er overheen gaan. Hij weet niet wat hij ziet. Het zijn die zelfde twee vrouwen die hij in de stad heeft leren kennen. En waarmee hij bij de Praxis is geweest. Hij herinnert zich dat hij ze nog zou moeten bellen om de rolgordijnen op te hangen.

Potverdorie, wat moeten die vrouwen hier? Vanuit zijn schuilplaats ziet hij ze naar de loods lopen en naar binnen gaan. Nu snapt hij er helemaal niets meer van. Hij blijft kijken en ziet dan de kleinste van de twee terugkomen. Even komt het bij hem op om haar aan te spreken, maar laat haar gewoon passeren. Dan hoort hij dat de auto wordt gestart en wegrijdt. Niet veel later verschijnt de auto bij de loods en wordt hij schuin achter de loods geparkeerd.

De bestuurster stapt uit en gaat naar binnen. Arie wordt steeds nieuwsgieriger. Dus is gewoon wachten wat er gaat

gebeuren noodzaak. Er gaat zeker een half uur voorbij als beide vrouwen naar buiten komen en iets van gewicht, want ze moet het samen dragen, naar de auto brengen. Dan gaat alles snel. De zak met inhoud wordt achterin gelegd en de vrouwen stappen in.

Als hij even niet oplet ziet hij de auto nog net weggrijden. Hij pakt zijn fiets en gaat naar huis. Die middag belt hij zijn vriend Tonny en vertelt wat hij gezien heeft. Niet veel later staat die met zijn auto voor de deur. Arie laat hem binnen en als ze beiden zitten vertelt Arie nogmaals wat hem de dag ervoor en deze ochtend gezien heeft. Tonny fluit tussen zijn tanden. “

“En wat nu?” vraagt hij. Arie vraagt hem of hij belangstelling heeft om de volgende dag mee te gaan want twee zien meer dan één. Tonny die altijd wel in is voor een avontuurtje hapt toe. “Overigens, hoe ken jij die vrouwen?” Arie vertelt van zijn bezoek aan het politiebureau en de ontmoeting van de vrouwen. Tonny lacht.

“Tja het zal Arie niet zijn als hij niet iets met vrouwen heeft. Trouwens hoe wil je gaan? Want als we er met een auto staan rijden ze misschien wel door.” Arie denkt na. “Nee laten we met de fiets gaan die kunnen we verbergen.”

Tonny kijkt hem aan. Laten we toch maar met de auto gaan en die op een parkeerplaats wegzetten. Die zijn er daar best wel.” “Koffie?” vraagt Arie. “Nou wat denk je zelf dat ik op een droogje hier blijf zitten.” Arie gaat naar de keuken en komt niet veel later terug met twee bekers koffie. Arie die onder het koffie maken heeft nagedacht Vertelt wat naar zijn idee hun plan zou kunnen zijn. ”

“Oké, we gaan met de auto. dan lopen we samen naar de plaats waar ik overgestoken ben en waar ook de vrouwen overgestoken zijn. Dan verschuil jij je op de plek waar ik mij gisteren eerst verscholen had en ga naar de overkant. Jij kunt me waarschuwen als de vrouwen weer komen als ik in de

loods ben. Als ik geen kans heb om de loods te verlaten dan verberg ik me daar binnen.”

Tonny stelt voor om de zelfde tijd als gisteren te gaan.

Tonny is al vroeg bij Arie en zo hebben ze de tijd om eerst nog koffie te drinken. In de auto van Tonny, want die kennen de vrouwen niet, gaan ze op weg.

Ongeveer een honderd meter voor de oversteekplaats is wel gelegenheid om de auto weg te zetten, maar Tommy stelt voor om een stukje door te rijden. En daar te parkeren. Dat komt goed uit want daar zijn ook banken en de mogelijkheid om fietsen aan vast te zetten. Zoals afgesproken lopen ze nu dus terug en gaat Arie over het prikkeldraad. “Pas maar op dat je je broek niet scheurt,” roept Tonny. Arie lacht. “Kijk straks maar wat er aan de draad zit.”

“Van de vrouwen?”

“Nee van mij zelf.”

Arie is in een wip in de loods en bekijkt alles nog eens. De riek die gisteren tegen de wand stond is er niet meer. Dat betekend dat Arie geen mogelijkheid heeft om onder het hooi te kijken. Van Tonny hoort hij niets en omdat de tijd maar door gaat roept hij Tonny op en zegt dat hij terug wil keren. Tonny zegt dat hij zal kijken of alles veilig is. Het antwoord is: “Kom maar.” Even later is hij terug bij Tonny.

Ze wachten nog een half uur maar gaan dan terug naar de auto en naar huis. Onderweg vertelt Arie over de plaats van de riek.

Pas thuis nadat ze koffie gedronken hebben maken ze een plan. Arie wil eerst contact opnemen met de vrouwen, om te kijken wanneer hij die rolgordijnen kan monteren. Hij belt die namiddag en krijgt Annie de kleinste aan de telefoon. Ze vertelt dat ze het de laatste dagen druk hebben gehad maar dat ze met Lenie zal overleggen wanneer dat kan gebeuren. “Ik bel je terug, weet alleen niet of dat vandaag nog kan , maar morgen in ieder geval niet. Dan hebben we een afspraak en die moet doorgaan.”